

Република Србија
Привредни апелациони суд
3 Пж 5224/15
21.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Александре Поповић, председника већа, судија Младена Николића и Драгољуба Јанковића, чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог „КОМЕРЦ ИНВЕСТ“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Милица С. Стевановић, адвокат из Београда, против туженог - противтужиоца „ПОЛИТИКА“ АД Београд, ради дуга и накнаде штете, вредност предмета спора по тужби 6.085.491,06 динара и 3.512.504,30 динара, а по противтужби 35.483,68 Еур, и 24.930,00 Еур, (укупно у динарској противвредности, 6.434.911,00 динара), одлучујући о жалбама тужиоца – противтуженог и туженог – противтужиоца, изјављеним против пресуде Привредног суда у Београду П 4687/14 од 02.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 21.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

И ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈАЈУ као неосноване жалбе тужиоца - противтуженог и туженог - противтужиоца и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Привредног суда у Београду П 4687/14 од 02.06.2015. године:

у делу става I изреке под а) у делу којим је утврђено потраживање тужиоца – противтуженог према туженом - противтужиоцу у износу од 9.096.526,36 динара са каматом по Закону о висини стопе затезне камате и то:

- на износ од 3.212.962,95 динара почев од 20.06.2008. до 25.12.2012. године
- на износ од 294.624,29 динара почев од 16.07.2008. до 25.12.2012.године
- на износ од 1.623.629,92 динара почев од 29.09.2008. до 25.12.2012.године
- на износ од 954.273,90 динара почев од 05.12.2008. до 25.12.2012.године
- на износ од 3.011.035,30 динара почев од 19.10.2010. до 25.12.2012. године

под б) у делу којим је утврђено потраживање туженог - противтужиоца према тужиоцу - противтуженом за износ од 3.369.507,09 динара, под в) у делу којим је одлучено да су се потраживања под а) и б) пребијањем угасила до износа од 3.369.507,09 динара,

делу става II изреке којим је обавезан тужени - противтужилац да тужиоцу - противтуженом плати износ од 5.727.019,27 динара, на име главног дуга, као и камату по Закону о висини стопе затезне камате и то:

- на износ од 3.212.962,95 динара почев од 20.06.2008. до 28.12.2009. године
 - на износ од 156.544,14 динара, почев од 16.07.2008. до 28.12.2009. године
 - на износ од 138.080,15 динара, почев од 16.07.2008. до 25.12.2012. године
 - на износ од 1.623.629,92 динара, почев од 29.09.2008. до 25.12.2012.године
 - на износ од 954.273,90 динара, почев од 05.12.2008. до 25.12.2012.године
 - на износ од 3.011.035,30 динара, почев од 19.10.2008. до 25.12.2012.године,
- као и ставу III и IV изреке.

II ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Привредног суда у Београду П 4687/14 од 02.06.2015. године у делу става I изреке под а) у делу којим је утврђено потраживање тужиоца – противтуженог према туженом - противтужиоцу за камату на износ од 1.623.629,92 динара, почев од 19.09.2008. године до 29.09.2008. године и за камату на износ од 3.011.035,30 динара, почев од 23.08.2010. године до 19.10.2008 године, као и потраживање за камату по Закону о висини стопе затезне камате:

- на износ од 3.212.962,95 динара, почев од 25.12.2012.године до исплате
- на износ од 294.624,29 динара, почев од 25.12.2012.године до иплате
- на износ од 1.623.629,92 динара, почев од 25.12.2012.године до исплате
- на износ од 954.273,90 динара, почев од 25.12.2012.године до исплате
- на износ од 3.011.035,30 динара, почев од 25.12.2012.године до исплате,

под б) у делу којим је утврђено потраживање туженог - противтужиоца према тужиоцу - противтуженом за камату износ од 3.369.507,09 динара почев од 29.12.2009. године до исплате, под в) у делу којим је одлучено да су се потраживања под а) и б) пребијањем угасила и за камату на износ од 3.369.507,09 динара почев од 29.12.2009. године до исплате,

делу става II изреке којим је обавезан тужени - противтужилац да тужиоцу - противтуженом плати законску затезну камату на износ од 1.623.629,92 динара, почев од 19.09.2008. године до 29.09.2008. године и на износ од 3.011.035,30 динара, почев од 23.08.2010. године до 19.10.2008 године, као камату по Закону о висини стопе затезне камате:

- на износ од 138.080,15 динара, почев од 25.12.2012. године до исплате
- на износ од 1.623.629,92 динара, почев од 25.12.2012.године до исплате
- на износ од 954.273,90 динара, почев од 25.12.2012.године до исплате
- на износ од 3.011.035,30 динара, почев од 25.12.2012.године до исплате,

и решење о трошковима поступка садржано у ставу V изреке пресуде Привредног суда у Београду П 4687/14 од 02.06.2015. године и ПРЕСУЂУЈЕ:

ОДБИЈА СЕ КАО НЕОСНОВАН тужбени захтев тужиоца – противтуженог у делу којим је тражио да се обавезе тужени - противтужилац да му исплати законску затезну камату на износ од 1.623.629,92 динара, почев од 19.09.2008. године до 29.09.2008. године и на износ од 3.011.035,30 динара, почев од 23.08.2010. године до 19.10.2008 године.

ОДБИЈА СЕ КАО НЕОСНОВАН тужбени захтев туженог-противтужиоца за камату на износ од 3.369.507,09 динара почев од 29.12.2009. године до исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени - противтужилац да тужиоцу - противтуженом исплати камату према Закону о затезној камати:

- на износ од 138.080,15 динара, почев од 25.12.2012. године до исплате
- на износ од 1.623.629,92 динара, почев од 25.12.2012.године до исплате
- на износ од 954.273,90 динара, почев од 25.12.2012.године до исплате
- на износ од 3.011.035,30 динара, почев од 25.12.2012.године до исплате, у

року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени - противтужилац да тужиоцу - противтуженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 1.184.563,00 динара, у року од 8 дана, од дана пријема писменог отправка пресуде.

III ОДБИЈА СЕ ЗАХТЕВ тужиоца - противтуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Изрека првостепене пресуде гласи:

„ I – УТВРЂУЈЕ СЕ:

а) да је основано потраживање тужиоца – противтуженог „Комерц Инвест“ д.о.о. Београд, према туженом - противтужиоцу „Политика“ а.д. Београд, за износ од 9.096.526,36 динара на име главног дуга, а каматом по Закону о висини стопе затезне камате и то:

- на износ од 3.212.962,95 динара, почев од 20.06.2008. године до исплате,
- на износ од 294.624,29 динара, почев од 16.07.2008. године до исплате,
- на износ од 1.623.629,92 динара, почев од 19.09.2008. године, до исплате,
- на износ од 954.273,90 динара, почев од 05.12.2008. године до исплате,
- на износ од 3.011.035,30 динара, почев од 23.08.2010. године до исплате

б) да је основано потраживање туженог - противтужиоца према тужиоцу - противтуженом за износ од 3.369.507,09 динара, са каматом почев од 29.12.2009. године, до исплате;

в) да су се потраживања под а) и б) пребијањем угасила до износа од 3.369.507,09 динара, са каматом почев од 29.12.2009. године, до исплате.

II – ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени - противтужилац да тужиоцу - противтуженом плати износ од 5.727.019,27 динара, на име главног дуга, као и камату по Закону о висини стопе затезне камате и то:

- на износ од 3.212.962,95 динара, почев од 20.06.2008. до 28.12.2009. године
- на износ од 156.544,14 динара, почев од 16.07.2008. до 28.12.2009. године
- на износ од 138.080,15 динара, почев од 16.07.2008. године до исплате,
- на износ од 1.623.629,92 динара, почев од 19.09.2008. године до исплате,
- на износ од 954.273,90 динара, почев од 05.12.2008. године до исплате,
- на износ од 3.011.035,30 динара, почев од 23.08.2008. године до исплате

све у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

III ОДБИЈА СЕ тужбени захтев туженог - противтужиоца у делу у ком је тражио да суд обавезе тужиоца - противтуженог да плати износ од 444.093,91 динара, са законском затезном каматом почев од 03.11.2010. године па до исплате, као и у делу у ком је тражио да суд обавезе тужиоца - противтуженог да туженом - противтужиоцу плати износ од 2.621.310,00 динара, почев од 03.11.2010. године, па до исплате, као неоснован.

IV ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца - противтуженог којим је тражио да суд обавезе туженог - противтужиоца да плати тужиоцу - противтуженом износ од 501.469,05 динара, са каматом почев од 23.08.2010. године, па до исплате, као неоснован.

V ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац - противтужени да туженом - противтужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.184.563,00 динара, у року од 8 дана, од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења. “

Против наведене пресуде, жалбу су благовремено изјавили тужилац - противтужени и тужени – противтужилац.

Тужилац – противтужени првостепену пресуду добија у ставу I изреке, под б), в) затим у ставу II изреке, у делу који се односи на затезну камату износ од 3.212.962,95 динара, и на износ од 156.543,14 динара, затим у ставу IV изреке и ставу V изреке и то из свих разлога прописаних одредбом члана 373. ст. 1. Закона о парничном поступку.

У жалби указује да је начињена битна повреда одредаба парничног поступка, да је у побијаном делу изрека нејасна и противречна доказима који се налазе у списима, и да у том смислу тај део пресуде има недостатака због којих се правилност пресуде не може у том делу испитати.

Истиче да није утврђено да је дошло до настанка стварне штете на страни туженог – противтужиоца због исплате износа од 35.483,38 Еур, односно да ли је то обавеза коју је тужени – противтужилац имао према иностраној фирми „Kotogi UK limited“ или се ради непланираном и додатном издатку туженог – противтужиоца, да није утврђено када су се стекли услови за пребијање, при чему затезна камата није обрачунавана, него је пребијено потраживање само по основу главнице, да није прибављена комплетна документација преведена на српски језик и да није решено о предлогу за поновно извођење и вештачење од стране вештака економско-финансијске струке.

У смислу жалбених навода тужилац - противтужени је предложио да се жалба усвоји, пресуда преиначи и у целости усвоји тужбени захтев, одбије противтужбени захтев и обавезе тужени на плаћање трошкова према трошковнику тужиоца – противтуженог, који је достављен 02.06.2015. годин, као и трошкова другостепеног поступка које је определио.

Тужени – противтужилац жалбом побија првостепену пресуду из свих разлога прописаних одредбом члана 373. ст. 1. Закона о парничном поступку, истичући да је првостепени суд погрешно утврдио да тужиоцу - противтуженом припада право на исплату остатка гарантованог депозита, да је погрешно одлучено о камати на износ од 1.623.629,92 динара и на износ од 3.011.035,30 динара, као и да је првостепени суд погрешно одлучио када је одбио противтужбени захтев који се односи на исплату измакле добити.

Истиче да су разлози које првостепени суд даје противречни, да изрека не садржи одлуку о решењу о извршењу од 19.08.2009. године, и да није првостепени суд одредио нови временски оквир, те у смислу жалбених навода предлаже да се жалба туженог – противтужиоца усвоји и преиначи првостепена пресуда. Трошкове другостепеног поступка није тражио.

Испитујући правилност побијане пресуде, на основу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да су жалбе тужиоца – противтуженог и туженог - противтужиоца делимично неосноване и делимично основане.

Побијана пресуда је донета без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Насупрот жалбеним наводима тужиоца – противтуженог и туженог - противтужиоца првостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку. Наведено из разлога, јер је првостепени суд за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге који нису међусобно противречни, изрека првостепене пресуде је јасна, није противречна образложењу, а имећу датих разлога о битним чињеницама и изведених доказа нема противречности. Стога, првостепена пресуда нема недостатака због којих се њена правилност не би могла испитати.

Према чињеничном стању, утврђеном од стране првостепеног суда, тужени - противтужилац као наручилац посла је са тужиоцем противтуженим као извођачем радова закључио Уговор бр. 882 од 04.04.2008. године, који је за предмет имао извођење грађевинских радова на изградњи хале ротације у Крњачи, према главном пројекту и усвојеним понудама тужиоца - противтуженог

за укупну цену од 38.860.761,00 динара без ПДВ-а. Тужилац – противтужени је после закључења уговора приступио извођењу радова на изради пода хале на коју је требао поставити штампарску пресу, те је током извођења радова за изведене радове издавао привремене ситуације које је потписао како надзорни орган, тако и тужени - противтужилац као наручилац посла.

Утврђено је да радови нису изведени у уговореном року од 60 дана, јер је кривицом тужиоца - противтуженог дошло до продужења рока за извођење радова, обзиром да су поједине позиције радова због неодговарајућих квалитета морале бити поново изведене. Тужилац - противтужени је отклонио уочене недостатке, након чега су радови према закључку Грађевинског факултета испуњавали постављање стандарда квалитета.

Утврђено је да је тужени - противтужилац измирио у потпуности своју обавезу по првој привременој ситуацији, по другој и трећој привременој ситуацији испунио само делимично, док по четвртој и петој привременој ситуацији није ништа исплатио тужиоцу – противтуженом.

Тужени – противтужилац је на постављеном поду извршио монтажу штампарске пресе што подразумева да је изведене радове примио и одобрио, па првостепени суд закључује да је основан захтев тужиоца – противтуженог и утврђује његово потраживање, јер му је тужени - противтужилац у складу са чланом 630. ст. 1. Закона о облигационим односима, дужан платити изведене радове по издатим привременим ситуацијама, које нису плаћене ни делимично, нити у целости.

Првостепени суд, сходно цитираној одредби члана 630. Закона о облигационим односима, закључује да тужиоцу припада и право на накнаду за целокупну вредност изведених радова, у складу са Уговором који је закључен између странака.

Даље је утврђено да је вршено умањење изведених ситуација за износ од 10 % на име гарантованог депозита који по налазу вештака износи 4.585.569,80 динара, и који је тужилац - противтужени умањио за износ утврђене накнаде за отклањање накнадних недостатака у изведеним радовима на износ од 3.512.504,30 динара.

Првостепени суд даље закључује да је наведене износе потребно умањити и за износ који превазилази уговорену вредност радова, јер је утврђено, а на основу налаза и мишљења вештака, да се сабирањем дуга туженог – противтужиоца према тужиоцу – противтуженом, гарантованог депозита и уплата туженог - противтужиоца добија износ од 46.357.167,03 динара, који превазилази уговорену цену радова од 45.855.697,98 динара. Из тих разлога од гарантованог депозита треба одбити и износ који превазилази фиксну цену радова од 501.469,05 динара, због чега тужиоцу - противтуженом по основу гарантованог депозита након умањења износа припада износ од 3.011.035,30 динара.

Првостепени суд закључује, ценећи наводе туженог - противтужиоца: "да тужилац - противтужени нема право на накнаду за гарантовани депозит, јер није доставио туженом уговором предвиђену банкарску гаранцију", да су ови наводи без утицаја, имајући у виду одредбе уговора по којима тужени - противтужилац је обавезан да по завршеном послу и потписивању записника о примо-предаји извођачу плати преостали износ уговорене цене којом приликом је извођач дужан да наручиоцу достави банкарску гаранцију за квалитет изведених радова на износ од доспелости уговорене цене на период од 2 године.

Како је тужени примио и одобрио радове потписивањем привремених ситуација, и отпочињањем коришћења радова, то је и поред чињенице да записник о примопредаји радова није потписан, су по оцени суда радови завршени, при чему је у моменту одлучивања рок важности гаранције протекао, па тужилац и није дужан да туженом преда гаранцију као услов исплате гарантованог депозита, а предаја менице по истеку гаранције није услов плаћања гарантованог депозита који се има платити по завршетку радова.

Одлучујући о противтужби, првостепени суд утврђује да је због пробијања рока за извођење радова на хали у Крњачи, а које је изводио тужилац - противтужени дошло до одлагања монтаже штампарске пресе коју је тужени купио и коју је требао да монтира на подлогу коју је извео тужилац - противтужени. Даље је утврђено да је до пробијања рока завршетка радова дошло кривицом тужиоца - противтуженог, због некавалитетно изведене бетонске плоче која је морала бити рађена изнова, а да је због одлагања тужени - противтужилац имао додатне трошкове. Сходно Уговору о продаји штампарске пресе, у цену пресе улазила је испорука и монтажа машине у просторијама туженог - противтужиоца а која није могла бити извршена у предвиђеном року, због тога што је подлога - под који је извео тужилац - противтужени није испуњавала све услове неопходне за монтажу пресе, па је монтажа одложена за период након отклањања недостатака у изведеној подлози.

Овлашћени монтажер пресе, фирма из Енглеске, фактурисала је туженом укупно трошкове који су настали одлагањем инсталације и пуштања у рад машине у износу од 35.483,68 Еур, а тужени је платио у износу од 3.369.507,00 динара, при чему суд као тренутак настанка штете узима моменат исплате накнаде додатних трошкова инсталације пресе, а то је 29.12.2009. године, када је по изводу са рачуна туженог - противтужиоца целокупан износ накнаде од 3.360.507,09 динара, плаћен трећем лицу. Првостепени суд закључује да између радњи тужиоца - противтуженог и настале штете у наведеном износу постоји узрочна веза, па како је тужилац - противтужени штету скривио, то је по оцени суда, сходно члану 154. Закона о облигационим односима, основан захтев туженог - противтужиоца за плаћање штете.

Одлучујући о захтеву тужиоца - противтуженог за исплату измакле добити првостепени суд налази да је овај захтев неоснован, јер је тужени - противтужилац овај захтев за накнаду измакле користи засновао на претпоставци, да би, да је машина била пуштена раније у рад, закључио уговор са Рингијер ДОО ради штампања њихових издања. За досуђење тражене накнаде потребно је да тужени - противтужилац из одређених конкретних послова који су већ били уговорени очекивао добит која се није остварила, а тужени је према достављеним доказима, Уговор за штампање издања Рингијер закључио током 2009. године, након што је машина пуштена у рад, те стога наведена чињеница не може произвести право туженог - противтужиоца на накнаду измакле добити за период пре него што је уговор закључен.

Чињеница да је тужени - противтужилац током извођења радова био у преговорима за закључење уговора о штампању издања не значи да је тужени имао изгубљену добит, јер све док уговор није био закључен тужени није основано могао очекивати добит коју би му тужилац - противтужени био дужан накнадити. Стога, првостепени суд захтев туженог за накнаду изгубљене добити од 2.621.310,00 динара, одбија заједно са потраживањем о накнади стварне штете од 444.093,91 динар, у ком делу превазилази плаћени динарски износ који је тужени по изводима са рачуна и налазу вештака платио у динарима.

Првостепени суд, полазећи од компензационе природе противтужбе, утврђује да су се у конкретном случају, услови за пребијање потраживања странака стекли у тренутку настанка штете, обзиром да је плаћање накнаде за изведене радове по привременим ситуацијама доспело пре захтева за накнаду штете. У том смислу, тренутак настанка штете је моменат исплате накнаде додатних трошкова инсталације а то је 29.12.2009. године. Стога, првостепени суд врши пребој потраживања до утврђене висине штете јер је потраживање тужиоца – противтуженог веће од потраживања туженог – противтужиоца, при чему тужиоцу - противтуженом припада и камата од настанка услова за пребијање.

Првостепени суд обавезује туженог - противтужиоца да тужиоцу - противтуженом плати накнаду за изведене радове по привременим ситуацијама од 6.085.491,06 динара и по основу умањења изведених радова од 10 % на име гарантованог депозита од 3.011.035,30 динара, а у износу преосталом након пребијања са потраживањем туженог на име накнаде штете заједно са припадајућом затезном каматом од доспелости ситуација за плаћање које је тужени потписао, па се са испуњењем обавезе налази у доцњи.

Првостепени суд одбија захтев тужиоца – противтуженог за плаћање износа од 501.469,05 динара, са припадајућом каматом на име депозита, због чињенице да наведени износ депозита превазилази фиксну цену радова по уговору закљученом између тужиоца и туженог.

Првостепени суд цени и друге наводе и предложене доказе странака, а посебно их не образлаже, јер нису од утицаја на другачије одлучивање.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање у потврђујућем делу, првостепени суд је правилно применио материјално - правне одредбе члана 630. ст. 1. члана 154. Закона о облигационим односима, као и одредбе члана 277, 189. ст. 3. истог Закона, те одредбе члана 336. и 337. Закона о облигационим односима, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које у битном прихвата и овај суд као другостепени.

Правилно је првостепени суд одлучио када је утврдио као основано потраживање тужиоца - противтуженог на укупан износ од 9.096.526,36 динара, укључујући у тај износ и гарантовани депозит за део који је досуђен тужиоцу - противтуженом, имајући у виду да је тужилац - противтужени своју обавезу коју је преузео уговором испунио, тј. извео радове на које је обавезан, тако што је и отклонио недостатке који су уочени, а тужени - противтужилац је фактички радове примио, извршио монтажу машине и обављао делатност у простору у коме је тужилац - противтужени извео радове. Висину потраживања првостепени суд је правилно утврдио из налаза и мишљења вештака који су вештачили, укључујући и вештака грађевинске струке и вештака економско – финансијске струке, те полазећи од привремених ситуација које је тужилац - противтужени издао туженом – противтужиоцу и које је тужени – противтужилац примио. Стога су били испуњени услови прописани одредбом члана 630 став 1 Закона о облигационим односима за обавезивање туженог - противтужиоца на исплату накнаде за изведене радове.

Када је у питању остатак гарантног депозита, неосновано у жалби тужени - противтужилац указује да се нису стекли услови за повраћај по наведеном основу. Наиме, првостепени суд правилно полазећи од закљученог уговора, налази да је у моменту одлучивања и доношења одлуке рок важности гаранције протекао, а то је рок од 2 године.

Супротно наводима из жалбе туженог - противтужиоца то је рок који је од значаја за гарантни депозит, док рок од 10 година јесте рок у коме постоји одговорност извођача за недостатке у изради грађевине, а у коме наручилац основано у складу са Законом о облигационим односима и предвиђеним роковима може тражити отклањање недостатака. Стога, овај рок од 10 година не треба везивати за право тужиоца, да након што је истекао поменути рок од 2 године, основано захтева исплату и гарантног депозит.

Насупрот жалбеним наводима туженог – противтужиоца, првостепени суд је правилно одлучио када је одбио тужбени захтев туженог - противтужиоца у делу у коме је тражио накнаду штете по основу изгубљене добити.

Разлоге које је изнео првостепени суд, прихвата и другостепени суд и неће их посебно понављати, обзиром да је првостепени суд правилно закључио да тужени - противтужилац на основу преговора које је водио са фирмом „Рингије“ ДОО није могао основано очекивати добит за период у коме је то определио тужбеним захтевом. Стога и нису били испуњени услови из члана 189. ст. 3. Закона о облигационим односима, да би тужени - противтужилац успео са наведеним делом свог захтева. Наиме, сама намера успостављања сарадње туженог - противтужиоца са пословним партнером, није довољна да би тужени - противтужилац основано могао очекивати добит.

Жалбени навод туженог - противтужиоца да изрека пресуде на садржи одлуку о решењу о извршењу од 19.08.2009. године, јесте навод којим се упућује на релативно битну повреду одредаба Закона о парничном поступку, из члана 460. ст. 4. Закона о парничном поступку, у вези са одредбом члана 374. ст. 1. истог Закона, али наведена релативно битна повреда одредаба парничног поступка није била од утицаја на правилност првостепене пресуде. Ово из разлога јер је првостепени суд одлучио о захтеву тужиоца у овом спору.

Такође, указивање на релативно битну повреду одредаба парничног поступка из члана 398. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 374. ст. 1. Закона о парничном поступку, није од утицаја на правилност побијане пресуде, јер чињеница да првостепени суд није одредио нови временски оквир, не утиче на правилност донете пресуде у делу у коме је побија тужени – противтужилац.

Насупрот жалбеним наводима тужиоца – противтуженог, првостепени суд је правилно утврдио, полазећи од доказа које је за битне чињенице доставио тужени - противтужилац и који су преведени на српски језик, да су настали и додатни трошкови у вези монтирања пресе, а да је узрок тих додатних трошкова одлагање монтирања пресе које је уследило, пропуст тужиоца у радовима, због којих је морао да поново изводи радове на подлози на којој је монтирана преса. У том смислу, тужени - противтужилац је доставио доказе да се радило о додатним трошковима, дакле не и трошковима који су улазили у цену која је уговорена са фирмом „Комогі“ достављен је доказ да је плаћање извршено, а вештак економско-финансијске струке је утврдио и износ који тужени платио због трошкова насталих одлагањем монтирања пресе. Стога, тужилац - противтужени неосновано у жалби указује да није утврђено да ли је дошло до настанка стварне штете на страни туженог – противтужиоца, и неосновано указује да није извршено плаћање од стране туженог – противтужиоца, при чему две банчине уплате овде туженог - противтужиоца постоје а чињеница да уплата туженог - противтужиоца према фирми „Комогі“ превазилази износ стварне штете коју потражује није од утицаја на правилност одлуке.

Такође, плаћање између туженог - противтужиоца и фирме „Komori“ је уговорено у Еврима, а тужени - противтужилац у сваком случају има право на исплату динарске противвредности коју је обрачунао за износ Евра које је уплатио фирми „Komori“. Стога, је првостепени суд правилно применио одредбе члана 154 став 1, али и одредбу члана 155 Закона о облигационим односима.

Правилно је првостепени суд, имајући у виду фиксну цену радова које су уговориле стране, те имајући у виду износ који тужени - противтужилац није исплатио тужиоцу, одлучио када је одбио тужбени захтев тужиоца за износ од 501.469,05 динара, а жалбеним наводима тужиоца – противтуженог у том делу није доведена у сумњу правилност првостепене пресуде и изнетих разлога које прихвата и другостепени суд.

Првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге, које прихвата и другостепени суд, у погледу чињенице када су се стекли услови за пребијање, а иако није вршен обрачун затезне камате у номиналном износу, првостепени суд је правилно извршио пребој, те за износ потраживања тужиоца до износа који се пребија са потраживањем туженог – противтужиоца, правилно досудио затезну камату тужиоцу до 28.12.2009. године, а на остало потраживање тужиоца - противтуженог које превазилази потраживање туженог - противтужиоца досудио камату до исплате.

Насупрот жалбеним наводима тужиоца – противтуженог, тужени - противтужилац је у доказном поступку доставио сву релевантну документацију преведену на српски језик, а која је била битна за одлучивање у погледу чињеница којима се доказује стварна штета на страни туженог – противтужиоца, тј. постојања додатних трошкова који су уследили због одлагања монтирања машине. Тужилац – противтужени, до закључења главне расправе није ставио јасан и опредељен предлог за ново вештачење од стране вештака економско-финансијске струке, него је током расправе наводио да ће евентуално предложити вештачење, а приликом закључења расправе нових доказних предлога није имао и предложио је да се расправа закључи. Стога су неосновани његови жалбени наводи да првостепени суд није решио о предлогу за поновно извођење вештачења од стране другог вештака економско – финансијске струке.

Основано у жалби тужени - противтужилац указује да је првостепени суд погрешно одлучио када је на износ овог суда 1.623.629,92 динара, тужиоцу - противтуженом досудио затезну камату почев од 19.09.2008. године, а код утврђења(из налаза вештака који првостепени суд прихвата) да потраживање по четвртој привременој ситуацији износи 1.693.629,52 динара на дан 29.09.2008. године. Стога је у том делу због погрешне примене материјалног права из члана 324 Закона о облигационим односима, на утврђено чињенично стање првостепену пресуду ваљало преиначити и одбити захтев тужиоца - противтуженог за исплату законске затезне камате на наведени износ за период од 19.09.2008. године до 29.09.2008. године. Такође, основано у жалби тужени - противтужилац указује да је првостепени суд погрешно када је досудио затезну камату на износ од 3.011.035,30 динара, а што је гарантни депозит, почев од 23.08.2010. године. Наведено из разлога јер радови на спорној хали нису били завршени 23.08.2008. године, обзиром да је машина у халу донета 19.10.2008. године(што првостепени суд утврђује), тако да би од тада почео тећи рок за повраћај остатка гарантованог депозита, те је првостепену пресуду у наведеном делу за камату на износ од 3.011.035,30 динара, ваљало преиначити и одбити захтев тужиоца - противтуженог за затезну камату за период од 23.08.2010. године до 19.10.2008. године.

Осим наведеног, имајући у виду чињенично стање утврђено од стране првостепеног суда, побијану пресуду је због правилне примене материјалног права ваљало преиначити и у погледу досуђене затезне камате на потраживање тужиоца-противтуженог и то од 25.12.2012. године. Ово из разлога јер је даном ступања на снагу Закона о затезној камати („Сл. гласник Р. Србије“ бр.119/12), А ТО ЈЕ 25.12.2012. године, престао да важи Закон о висини стопе затезне камате („Сл. лист СРЈ бр. 9/01“ и „Сл. гласник Р. Србије“ бр. 31/11 и 73/12 УС). Стога тужиоцу-противтуженом на његово утврђено потраживање као и на износ који тужени-противтужилац треба да исплати тужиоцу-противтуженом припада од 25.12.2012. године камата у складу са Законом о затезној камати.

Такође је, имајући у виду чињенично стање утврђено од стране првостепеног суда, побијану пресуду је због правилне примене материјалног права ваљало преиначити и у погледу затезне камате која је досуђена на потраживање туженог-противтужиоца у делу у коме је оно основано и у том делу одбити захтев туженог-противтужиоца.

Одредбом члана 337 став 2 Закона о облигационом односима је прописано "да се после изјаве о пребијању сматра да је пребијање настало оног часа кад су се стекли услови за то", па како су се услови стекли настанком стварне штете на страни туженог-противтужиоца (дана 29.12.2009. године, када је пребијање и настало) то престанком главног потраживања туженог-противтужиоца, јер је пребијање један од начина престанка обавезе, тужени - противтужилац нема основ да му се досуди споредно потраживање на име затезне камате од 29.12.2009. године па до исплате.

Имајући у виду да је тужилац – противтужени у претежном делу успео у овом спору, то је одлуку о трошковима из става V изреке побијане пресуде (чију висину је првостепени суд правилно обрачунао) ваљало преиначити, те одлучити да уместо да тужилац – противтужени накнади трошкове туженом – противтужиоцу, тужени – противтужилац, тужиоцу – противтуженом накнади износ од 1.184.563,00 динара на име трошкова поступка.

Не могу се прихватити као основани жалбени наводи тужиоца – противтуженог, да има места примени Тарифног броја 23 ст. 3. и 27. ст. 3. те броја 24. ст. 1. АТ, обзиром да овде тужилац није предлогом, односно тужбом поставио више кумулативних захтева. У том смислу, захтеви туженог – противтужиоца не могу се сматрати предлогом и захтевом тужиоца – противтуженог.

Из наведених разлога, применом одредбе члана 390., чл. 394. тач. 4. и члана 401. тач. 3. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу I и II изреке.

Одлука као у ставу III изреке донета је применом члана 165 Закона о парничном поступку у вези са чланом 153 став 2 истог закона, имајући у виду постигнути успех странака у жалбеном поступку.

МН/ББ

Председник већа – судија
Александра Поповић, с.р.

За тачност отправка